

БЮДЖЭТ МІРНАГА НАРОДА

НАРОДА

Нядаўна ў Маскве адбылася сёмай сесія Вярхоўнага Савета СССР, які з'яўляецца вышэйшым органам Саветскай улады. На сесіі быў зацверджаны Дзяржаўны бюджэт СССР на 1962 год, складзены ў поўнай адпаведнасці з дзяржаўным планам развіцця народнай гаспадаркі. У бюджэце прадугледжваецца забеспячэнне неабходнымі фінансавымі рэсурсамі ўсіх намечаных на 1962 год мерапрыемстваў па далейшаму развіццю народнай гаспадаркі, павышэнню жыццёвага ўзроўню народа і ўмацаванню абароназдольнасці краіны. Дзяржаўны бюджэт СССР прадстаўлены па даходах у суме 81,9 мільярда рублёў і па расходах—80,3 мільярда рублёў, з перавышэннем даходаў над расходамі ў 1,6 мільярда рублёў.

Расходы Дзяржаўнага бюджэту па асноўных напрамках вызначаюцца ў наступных сумах: на народную гаспадарку—32,4 мільярда рублёў, сацыяльна-культурныя мерапрыемствы—28,7 мільярда рублёў, абарону—13,4 мільярда рублёў і кіраванне 1,07 мільярда рублёў.

Буйныя ўкладанні прадугледжваюцца ў цяжкую прамысловасць, развіццё якой з'яўляецца рашаючай умовай стварэння матэрыяльна-тэхнічнай базы камунізму, хуткага тэхнічнага прагрэсу, павелічэння вытворчасці прадметаў спажывання, умацавання абароны краіны. Цяпер ужо нікога не здзіўляюць ні штогадовыя ўкладанні ў прамысловасць многіх мільярдаў рублёў, ні бурны рост вытворчасці металу або здабычы нафты. І ўсё ж лічы, якія ў Дзяржаўным плане развіцця народнай гаспадаркі і Дзяржаўным бюджэце СССР на 1962 год, уражаюць сваёй грандыёзнасцю. Намечаны на будучы год прырост вытворчасці чорных металаў з'яўляецца рэкордным за ўсю гісторыю развіцця нашай металургіі.

Наша партыя за апошнія гады здзейсніла буйныя мерапрыемствы ў галіне сельскай гаспадаркі. Яна ведае, што трэба выкарыстаць усе рэзервы сельскай гаспадаркі з тым, каб паспяхова вырашыць адну з важнейшых задач камуністычнага будаўніцтва—стварыць багацце сельскагаспадарчых прадуктаў для народа. Новым бюджэтам прадугледжаны буйныя ўкладанні ў сельскагаспадарчую вытворчасць. Усе затраты на фінансаванне сельскай гаспадаркі за кошт бюджэту і ўласных сродкаў гаспадаркі вызначаны ў 7,6 мільярда рублёў з ростам супраць плана 1961 года на 1,4 мільярда рублёў.

Акрамя таго, на развіццё калгаснай вытворчасці дзяржава выдзяляе доўгатэрміновыя крэдыты ў суме 855 мільёнаў рублёў. На далейшае развіццё саўгасаў прадугледжаны асігнаванні ў суме 5011 мільёнаў рублёў—на 917 мільёнаў рублёў больш, чым у бягучым годзе.

У справаздачным дакладзе на XXII з'ездзе партыі М. С. Хрушчоў гаварыў: «Увесь сэнс сваёй дзейнасці наша партыя бачыць у тым, каб павышаць дабрабыт народа, развіваць і паўней задавальняць матэрыяльныя і духоўныя патрэбы саветскіх людзей». З году ў год узрастаюць расходы дзяржавы на сацыяльна-культурныя мерапрыемствы. Толькі за апошнія шэсць год расходы бюджэту на гэтыя мэты павялічыліся на 85 працэнтаў.

У 1962 годзе асігнаванні на народную асвету, падрыхтоўку кадраў, навуку і культуру, прадугле-

джваюцца ў суме 12,4 мільярда рублёў, на ахову здароўя і фізічную культуру—5 мільярдаў рублёў, дзяржаўнае сацыяльнае страхаванне і сацыяльнае забеспячэнне—11,3 мільярда рублёў.

На пашырэнне сеткі дашкольных устаноў у 1962 годзе асігнаецца 1,4 мільярда рублёў.

Саветскі ўрад вядзе настойліваю і ўпартую барацьбу за захаванне і ўмацаванне міру, барацьбу за поўнае ўсеагульнае раззбраенне. Нашым урадам было праведзена аднабаковае скарачэнне Узброеных Сіл і выдаткаў на абарону краіны. Але Саветскі Саюз не можа не ўлічваць рэальнага міжнароднага становішча. Імпэрыялістычныя агрэсары нарошчваюць свае ўзброеныя сілы, удасканальваюць узбраенне і адкрыта пагражаюць вайной. Ваенныя расходы ЗША толькі за апошні год былі павялічаны на 6,1 мільярда долараў і складаюць у бягучым бюджэтным годзе каласальную суму—51,6 мільярда долараў.

У гэтых умовах Саветскі ўрад у інтарэсах бяспекі нашай Радзімы і ўсіх міралюбівых дзяржаў быў вымушаны часова спыніць скарачэнне Узброеных Сіл і правесці іншыя мерапрыемствы па ўмацаванні абароназдольнасці краіны. У адпаведнасці з гэтым расходы на абарону ў бягучым годзе былі павялічаны на 3144 мільёны рублёў. Саветскі ўрад вызначыў выдаткі на Узброеныя Сілы на 1962 г. у суме 13,4 мільярда рублёў. Нават у такім выглядзе гэта амаль у чатыры разы менш той часткі бюджэту Злучаных Штатаў Амерыкі, якая выдзелена на ваенныя расходы.

Асобная ўвага ўдзяляецца бюджэтам саюзных рэспублік. Народы ўсіх саюзных рэспублік аб'яднаны жыццёвымі інтарэсамі ў адну сям'ю, яны ўсе разам ідуць да заветнай мэты—камунізму. Гэта знаходзіць сваё выражэнне ў росце бюджэту саюзных рэспублік. Дзяржаўныя бюджэты

саюзных рэспублік на будучы год, у адпаведнасці з задачамі далейшага развіцця іх эканомікі і культуры, прадугледжанымі народнагаспадарчымі планами, вызначаны ў 44 690 мільёнаў рублёў. Шырокія правы, прадастаўленыя саюзным рэспублікам па складанню і выкананню іх бюджэту, ствараюць усе неабходныя ўмовы для своечасовага і поўнага паступлення даходаў і забеспячэння бесперабойнага фінансавання прадугледжаных народнагаспадарчым планам і бюджэтам мерапрыемстваў па развіццю гаспадаркі і культуры рэспублік.

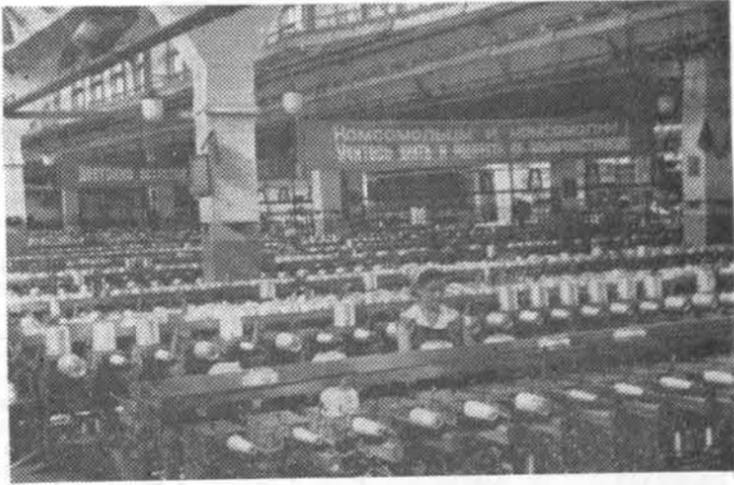
У Беларусі, напрыклад, у бягучым годзе атрымліваюць далейшае развіццё машынабудаванне, электраэнергетыка, хімічная, лёгкая і харчовая прамысловасць. Павялічыцца вытворчасць грузавых аўтамабіляў, камбайнаў, трактараў, металарэзных станкоў, прадметаў культурына-бытавога прызначэння. Прадугледжваецца далейшае развіццё жыллагадоўлі, значнае павелічэнне вытворчасці бульбы, ільновалакна. Будучы праводзіцца вялікія меліярацыйныя работы і перш за ўсё ў раёне Палескай нізіны.

Бюджэт саветскага народа—гэта бюджэт мірнага народа, народатварца, народа-будаўніка новага шчаслівага жыцця. Паспяховае выкананне народнагаспадарчага плана і Дзяржаўнага бюджэта на 1962 год будзе спрыяць далейшаму развіццю нашай любімай Айчыны і выкананню праграмы пабудовы камуністычнага грамадства ў нашай краіне, накрэсленай XXII з'ездам КПСС.

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЙ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВЯЗЕЙ З СУАЧЫННІКАМІ

№ 96 (581) | Снежань 1961 г. | Год выдання 7-ы

Далёка за межамі нашай рэспублікі вядома прадукцыя Магілёўскага завода штучнага валакна. На здымку: агульны выгляд бабінажнага цэха завода.

АДДАЦЬ ПАД СУД ВАЕННАГА ЗЛАЧЫНЦУ ХОЙЗІНГЕРА!

МАСКВА. Міністэрства замежных спраў СССР наладзіла ў Цэнтральным ДOME літаратараў прэс-канферэнцыю для саветскіх і замежных журналістаў. Член калегіі і загадчык аддзела друку МЗС СССР М. А. Харламаў азнаёміў прысутных са зместам ноты Саветскага ўра-

да, што накіравана ўраду ЗША і патрабуе выдачы саветскім уладам для аддачы пад суд ваеннага злачынцы Адольфа Хойзінгера. Член надвычайнай дзяржаўнай камісіі па ўстанавленню і расследаванню злачынстваў нямецка-фашысцкіх захопнікаў В. С. Грызадубава

зачытала паведамленне надвычайнай камісіі аб цяжкіх злачынствах Хойзінгера супраць міру і чалавечнасці. М. А. Харламаў адказаў на пытанні журналістаў. Затым карэспандэнты азнаёміліся з дакументамі, якія характарызуюць злачынствы Хойзінгера.

МЫ ГЭТАГА НЕ ЗАБЫЛІ

Па загаду Хойзінгера былі расстраляны сотні мірных жыхароў

З матэрыялаў прэс-канферэнцыі Міністэрства замежных спраў СССР, якая адбылася 12 снежня ў Маскве, стала вядома, што начальнік апэратыўнага ўпраўлення генштаба сухапутных сіл гітлераўскай Германіі Адольф Хойзінгер 31 жніўня 1942 года аддаў загад аб расстрэле 100 мірных жыхароў у Беларусі ў якасці рэпрэсіўнай меры за налёт партызан на станцыю Слаўнае, разамшчаную на лініі Мінск—Орша.

Карэспандэнты АПН пабывалі ў раённым цэнтры Крупкі Мінскай вобласці, дзе быў зроблены расстрэл і тутарылі з мясцовымі жыхарамі—відавочцамі гэтай крывавай расправы. Ніжэй публікуецца іх карэспандэнцыя.

* * *

Трывожнай была раніца 2 верасня 1942 года ў горадзе Крупкі Мінскай вобласці. Камендант гітлераўскага гарнізона загадаў праз стараст, каб усё мужчынскае насельніцтва горада і навакольных вёсак Нача, Вялікая і Малая Слабада, Малыя Жаберычы, Панскае, Худайцы і іншых сабралася ў 10 гадзін на плошчы перад будынкам камендатуры. Горад быў у трывозе, таму што амаль у кожнай сям'і былі сваякі партызан, якія ваявалі ў суседніх лясах.

На плошчы тоўпіўся народ. Мужчын пастроілі ў калоны, па чатыры ў рад, і пад канвоем павялі па Старамаскоўскай дарозе, у кірунку да могілак на другім баку ракі Бобр. Жанчын і дзяцей адангалі ўбок.

Ніхто не ведаў, што задумалі фашысцкія ўлады. Плач і галашэнне раздаваліся над натоўпам жанчын, затрыманых ланцугом салдат і паліцэйскіх. Паўтаратысячная калона пераваліла ўжо цераз мост, калі ўсе ўбачылі густы ланцуг гітлераўскіх салдат, якія акружылі пустку за могілкамі. Праз кожныя трыццаць—сорак метраў стаялі кулямёты.

Тут калона спынілася, і людзі ўбачылі вялікую яму са свежым пячаным насыпам злева ля самай дарогі. Непадаль ад яе на абочыне стаялі ваенныя грузавікі, крытыя брызентам. Там знаходзіліся людзі, прыгавораныя Хойзінгерам да смерці.

Камендант выйшаў наперад і праз перакладчыка аб'явіў: «Зараз будучы расстраляны 100 партызан, якія напалі на Слаўнае».

Ён падаў каманду, расправа пачалася. Жанчын і старых выцягвалі з грузавікоў, кідалі ў яму і там расстрэльвалі, не аб'яўляючы ні прозвішча, ні імя. Сярод іх былі тры сястры—Тацяна Андрэўна, Елізавета Андрэўна і Надзежда Андрэўна Нарчук. Салдаты загадалі ім раздзявацца. Яны адмовіліся. Гітлераўцы сарвалі з іх сукенкі, кінулі ў яму...

Услед за імі вывалілі і забілі двух старых мужчын і некалькі пажылых жанчын. Па натоўпу пранёсся шум: «Якія гэта партызаны, адны старыя і жанчыны!»

Усе былі ашаломлены ўбачаным. Відавочцы расказваюць,

што ў яму кідалі не толькі жанчын і старых, але і дзяцей. Расстралялі тады і двюх дзяўчынак год па 10—11.

Шум у натоўпе ўзмацніўся, калі з машыны выцягнулі жанчыну з грудным дзіцем—Фядору Сцяпанаўну Машкарову з шасцімесячнай дачкой Верачкай. Жонка афіцэра Саветскай Арміі, дэпутат пасялковага Савета, з дзіцем на руках, яна мусна сустрэла свой апошні час. Салдаты падцягнулі яе да ямы, сарвалі сукенку і спрабавалі адабраць дзяўчынку. Завязалася няроўная барацьба. Нарэшце, дзяўчынку вырвалі з рук знясілеўшай жанчыны, кінулі ў яму! Затым кінулі ў яму і Фядору Сцяпанаўну. Раздаліся выстралы.

У ліку прыгавораных да расстрэлу быў хлопчык год дзесяці. Ён плакаў і крычаў, калі яго падводзілі да ямы. Адной з апошніх ахвяр была Ніна Рыгораўна Рабцава, камсамолка.

Некалькі гадзін працягвалася расправа над невінаватымі людзьмі.

Пасля сканчэння пабоішча камендант пад страхам расстрэлу загадаў усім сагнаным да месца пакарання прайсці міма ямы і глядзець у яе... З ямы даносіліся ледзь чутныя стогны...

Так распавяліся з саветскім людзьмі па загаду Адольфа Хойзінгера. Жыхары Крупаў і многіх беларускіх пасёлкаў і вёсак, з якімі нам давядзецца гутарыць, аднадушна заявілі: «Мы гэтага не забылі!» «Судзіць трэба ката Хойзінгера!».

Камсамолка Лідзія Мацвеева, лепшая работніца слонімскай кардоннай фабрыкі «Беларусь».

На высакавольтавых магістралях

Пастаўлена пад напружанне буйнейшая ў Беларусі лінія электраперадач на 220 тысяч вольт Бярозаўская ДРЭС—Мінск. Даўжыня яе каля 260 кіламетраў. Увод у дзейнасць новай лініі дае магчымасць шырокім фронтам падаць работы па падрыхтоўцы да ўводу ў эксплуатацыю першых энергетычных магутнасцей ДРЭС.

У рэспубліцы ідзе вялікае будаўніцтва высакавольтавых магістральных і размеркавальных сетак. Закончана будаўніцтва ліній перадач Баранавічы—Салігорск, Калінкавічы—Петрыкаў, Пінск—Лагішын, Крычаў—Мсціслаў, Петрыкаў—Капаткевічы і іншых. Лініі электраперадач высокага напружання ўсё гусцей і гусцей пакрываюць тэрыторыю рэспублікі.

Шляхі нам партыя да зораў,

ВЕЛІЧНЫ БУДЫНАК КАМУНІЗМА ўзводзіцца ўПАРТАІ ПРАЦАІ САВЕЦКАГА НАРОДА—РАБОЧАГА КЛАСА, СЯЛЯНСТВА, ІНТЭЛІГЕНЦЫІ. ЧЫМ БОЛЬШ ПАСПЯХОВАЯ ІХ ПРАЦА, ТЫМ БЛІЖЭІ АЖЫЦЬЯУЛЕННЕ ВЯЛІКАІ МЭТЫ — ПАБУДОВА КАМУНІСТЫЧНАГА ГРАМАДСТВА.

(З Праграмы КПСС).

УСЁ ДЛЯ ЧАЛАВЕКА

Новы 136-кватэрны дом па вуліцы Савецкай у Баранавічах.

Той, хто быў у нашым горадзе некалькі год таму назад і прыехаў сюды зноў, са здзіўленнем спыняецца на вуліцах. Дзе былі пусты, парослыя дзікім бур'яном, зараз узвышаюцца кварталы шматпавярховых жылых дамоў. Наш горад стаў непазнавальным. Ні на адзін дзень не затрымліваецца тут будаўніцтва жылых дамоў, гаспадарчых аб'ектаў.

Цікава параўнаць такія лічбы і факты. У 1939 г. у Баранавічах жыло ўсяго 27 тысяч чалавек, а цяпер ў горадзе больш за 60 тысяч насельніцтва.

Пасля вайны ў горадзе было адно толькі рамонтнае прадпрыемства і два лесазаводы. А цяпер працуюць буйнейшыя ў рэспубліцы прадпрыемствы. Сярод іх заводы аўтамабільных агрэгатаў, станкапрылад, будаўнічых дэталей, гандлёвага машынабудавання, швейнай

і трыкатажная фабрыкі, фабрыка мастацкіх вырабаў, дзіцячых цацак, мясакансервавы камбінат і мяногія іншыя.

Прыгожыя жылыя дамы, школы, інтэрнаты, бальніцы, новыя плошчы, скверы, шырокія будаўнічыя пляцоўкі — такое аблічча сённяшняга горада. Асабліва прыгожая цэнтральная плошча, якая носіць імя вялікага Леніна.

Ясна вырысоўваецца заўтрашні дзень горада. Да канца сямігодкі будзе здадзена ў эксплуатацыю больш за 340 тысяч квадратных метраў жылой плошчы, уойдуць у строй новыя дзіцячыя сады, школы, бальніцы. У паўднёвай частцы размесціцца чатыры мікрараёны, кожны з якіх будзе займаць па 24 гектары плошчы. Тут будзе жыць 24 тысячы чалавек. У раёне будаўніцтва баваўнянага камбіната вырастуць дзесяткі жылых дамоў.

Ужо цяпер пабудаваны жылы пасёлак для будаўнікоў. Зменіць сваё аблічча раён Жлобінскага возера. На яго добраўпарадкаванне адпушчаны вялікія сродкі. Тут будзе разбіты парк на плошчы 80 гектараў. На вуліцы Леніна ў бліжэйшы час будуць здадзены ў эксплуатацыю тры вялікія жылыя дамы. Па гэтай жа вуліцы заканчваецца будаўніцтва дамоў для чыгуначнікаў, будаўнікоў. Пабудаваны новы прыгожы корпус для тэхнікума кааператыўнага гандлю. Будзе закладзены 60-кватэрны жылы дом для швейнікаў і работнікаў гарпрамкамбіната. Па вуліцы Камсамольскай выкапаны катлаваны пад 44-кватэрны дом для работнікаў абутковай фабрыкі, падрыхтаваны таксама катлаван пад 64-кватэрны дом для будаўнікоў. Закладваюцца і іншыя дамы.

У нашым горадзе працуе 15 школ. А ў 1939 г. у Баранавічах было 3 гімназіі і некалькі пачатковых школ. У 1962 г. у горадзе будзе пабудавана некалькі тыпавых сярэдніх школ. Адпушчаны сродкі для будаўніцтва школ ФЗН на 400 месц. А да канца сямігодкі ў горадзе будзе ўзведзена некалькі дзесяткаў новых школ. Будуць таксама ўзводзіцца і пашырацца заводы і фабрыкі. Запраектавана будаўніцтва малочнага завода, растуць карпусы завода гандлёвага машынабудавання, значна пашыраецца завод станкапрылад.

Не забываем мы і аб самых маленькіх грамадзянах. Для іх будуцца дзіцячыя сады, яслі. Гатова праектная дакументацыя на будаўніцтва дашкольных устаноў для дзяцей чыгуначнікаў, рабочых завода аўтаагрэгаў, будаўнікоў і г. д.

Многа будзе зроблена для задавальнення бытовых патрэб працоўных. У кароткім артыкуле цяжка аб усім сказаць. Зразумела адно: пройдзе некалькі год, і горад Баранавічы стане зусім непазнавальным.

А. МАРЭНІЧ,
галоўны архітэктар горада.

Вучоба дапамагае

Калі на горад спускаецца змрок і запальваюцца сотні вулічных ліхтароў, з праходнай швейнай фабрыкі скончыўшы працоўную змену, выходзіць моладзь.

— Да заўтра, дзяўчаты! — чуюцца вясёлыя галасы. Але не ўсе растуаюцца «да заўтра».

... Пасля працоўнага дня дзесяткі юнакоў і дзяўчат швейнай фабрыкі садзяцца за студэнцкія сталы і парты. Цяга да ведаў, да адукацыі — адна з характэрных рыс моладзі фабрыкі.

Мінула вясной Валя Вашкевіч паспяхова скончыла 10-ы клас ввчэрняй школы і паступіла на першы курс Кіеўскага інстытута лёгкай прамысловасці. Цяпер Вашкевіч — студэнтка-завочніца.

На дошцы гонару сярод лепшых людзей калектыву ўсіх партрэт швачкі Рэні Мароз. Рэня — ударніца камуністычнай працы, яна штодзённа перавыконвае зменныя заданні. Прадукцыя, якая выходзіць з рук Мароз,

Камуністычная партыя паставіла задачу павялічыць вытворчасць тавараў народнага ўжытку. Кожнае прадпрыемства Баранавіч дае на сотні тысяч рублёў звышпланавай прадукцыі.

Самааддана працуюць баранавіцкія трыкатажнікі. За 11 месяцаў бягучага года трыкатажнікі далі звыш плана на 140 тысяч рублёў прадукцыі, гэта значыць, 27 тысяч вырабаў. На 4 працэнты павышана тут гатунковасць выпускаемай прадукцыі. Распрацавана 37 новых мадэляў. К канцу года будзе распрацавана яшчэ 20 новых мадэляў.

Пяць брыгад фабрыкі заваявалі ганаровае званне брыгад камуністычнай працы. Брыгадзе Ліліі Хітрык прысвоена імя XXII з'езда КПСС.

Паспяхова выконвае вытворчы план калектыв гарадскога прамысловага камбіната. За 10 месяцаў гэтага года прадпрыемства выпусціла звышпланавай прадукцыі на 324 тысячы рублёў.

Вытворчую перамогу атрымалі работнікі майстэрняў па рамонту абсталявання харчовых прадпрыемстваў. Яшчэ ў лістападзе яны закончылі выкананне плана трэцяга года сямігодкі.

ГІГАНТ НАРАДЖАЕЦЦА

На ўскраіне Баранавіч на вялізнай плошчы разгарнуліся будаўнічыя работы. Тут нараджаецца прамысловы гігант сямігодкі — буйнейшы ў краіне баваўняны камбінат.

Памеры гэтага прадпрыемства нават цяжка сабе ўявіць. Корпус таварнай пражы размесціцца на плошчы 4,4 гектара. Яго даўжыня — 240 метраў, а шырыня — 195 метраў. Гэты велізарны будынак будзе мець штучнае асвятленне, а ўнутры памяшкання будзе падтрымлівацца штучны клімат. Магутнасць корпуса таварнай пражы складзе 111 тысяч верацён.

Але гэта толькі першая чарга будаўніцтва камбіната. Другі корпус прадзільна-ткацка-аддзелачны — будзе ў тры разы большы за першы. Ён працягнецца на 600 метраў у даўжыню і 240 метраў у шырыню і зойме плошчу ў 14,5 гектара.

Адначасова з узвядзеннем прамысловых карпусоў тэкстыльнага камбіната ў хуткім часе разгорнецца вялікае жыллёвае і культурнае будаўніцтва. Побач з карпусамі-гігантамі ўзнікне сапраўдны горад. Тут намечана пабудаваць 33 пяці-і трохпавярховыя дамы, дзіцячы сад і яслі, клуб на 600 месц, дзве школы, у якіх будзе вучыцца па 920 вучняў, 7 магазінаў, камбінат бытавога абслугоўвання, бальніца на 200 ложкаў. Увесь камбінат і жылы пасёлак упрыгожацца тысячамі дэкаратыўных дрэў і кустоў.

Першая чарга гіганта ўступіць у строй у першым квартале 1963 года. Ужо тады прадпрыемства будзе даваць 1 600 тон пражы ў год. А калі ўступіць у строй увесь камбінат, ён будзе выпускаць 80 мільёнаў метраў тэкстыльнай пражы.

У гэтыя дні на будаўнічым аб'екце закладваюцца падмурак пад корпус таварнай пражы, манціруецца каркас будынка. Работы выконваюць чатыры комплексныя брыгады.

З розных месц прыйшлі на будаўніцтва рабочыя. Некаторыя з іх мелі вытворчы стаж, спецыяльнасць. А некаторыя толькі закончылі школу. Побач з камсамольцам Аляксеем Лайша, які нядаўна быў дзесяцікласнікам, працуе Уладзімір Барысеня — у мінулым механікатар. А іх таварыш Васіль Бацкалевіч прыехаў сюды з Сахаліна, дзе ён пасля дэмабілізацыі з радыо Савецкай Арміі працаваў на новабудуемых. Большасць маладых рабочых вучыцца ў ввчэрніх школах, тэхнікумах і інстытутах.

В. ГОЛАС,
цясляр трэста № 25.

Дарогу—талентам

Ужо некалькі год у Баранавічах працуе музычная школа. У ёй займаецца больш за 500 вучняў. Працуюць аддзяленні раяля, скрыпкі, баяна, домры, кларнета, трубы, віяланчэлі. Многія выпускнікі пасля сканчэння школы паступаюць у музычныя вучылішчы, а затым у кансерваторыю.

С. МАХНАЧ,
загадчык навучальнай часткі
музычнай школы.

Анатоля Дрозд нарадзіўся і вырас у Баранавічах. На яго вачах прыгажэў гэты горад будавалі новыя прамысловыя прадпрыемствы, медыцынскія, навучальныя і культурныя ўстановы. З кожным годам палляшалася жыццё жыхароў Баранавіч. На многіх фабрыках і заводах працуюць аднагодкі Анатоля. А сам ён — лепшы тонар завода аўтамабільных агрэгатаў.

Фота Г. Праваловіча.

толькі выдатнай якасці. Рэня не толькі добра працуе, але і паспяхова вучыцца ў тэхнікуме лёгкай прамысловасці.

— Гэтым летам, — раскавае сакратар камітэта камсамола фабрыкі Людміла Ястравава, — мы далі рабочым звыш 130 рэкамендацый для паступлення ў ВНУ і тэхнікумы. І трэба заўважыць, што амаль усе нашы рабочыя паступілі. Студэнтамі Маскоўскага інстытута лёгкай прамысловасці сталі старшыя механікі фабрыкі Уладзімір Кунцэвіч і Аляксандр Латышоў. На трэцім курсе гэтага інстытута займаецца Людміла Верхавец, сакратар камсамольскай арганізацыі цэха, адна з лепшых работніц фабрыкі.

На швейнай фабрыцы рознымі відамі вучобы ахоплены каля 900 чалавек.

Настойліва авалодвае ведамі моладзь швейнай фабрыкі. Тое ж самае можна сказаць і аб работніках іншых прадпрыемстваў горада Баранавічы.

Г. ПРАВАЛОВІЧ.

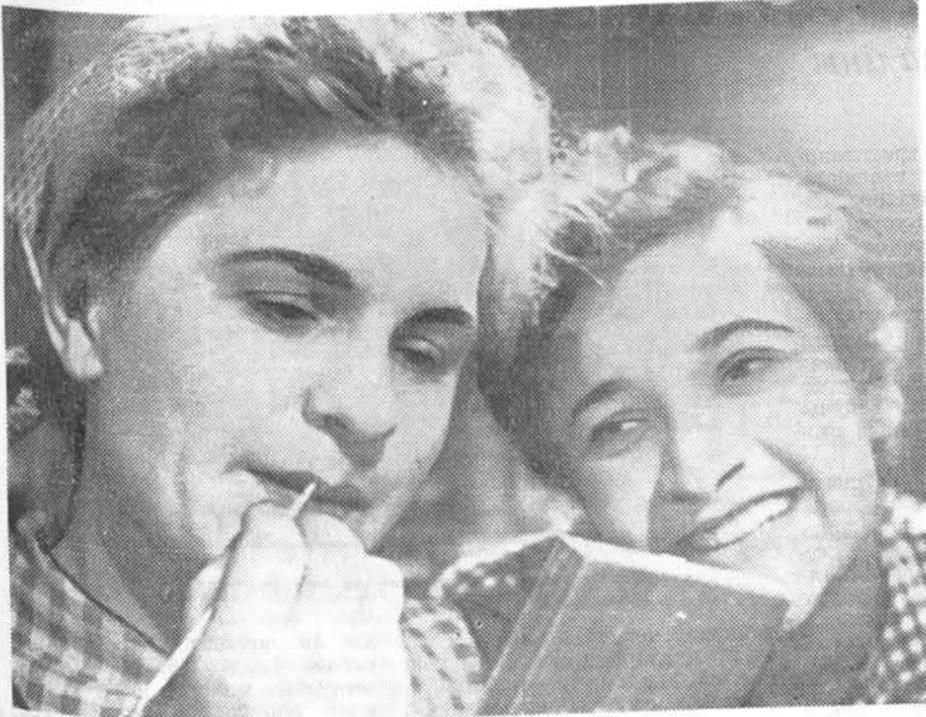

Міхась МАШАРА

Красуй, Радзіма!

(Урывак з верша)

Браты, ізноў шумяць над намі,
шумяць паходныя сцягі.
Ідзем самкнутымі радамі,
у камунізм вядуць шляхі.
Змяняем воблік ўсёй планеты,
яе жыццёвы сэнс і змест.
Дарогу нам адкрыў да мэты
дваццаць другі партыйны з'езд.

З вялікім поспехам у Баранавічах прайшла прэм'ера п'есы М. Пагодзіна «Кветкі жывыя» ў пастаноўцы народнага тэатра Баранавіцкага Дома культуры. У спектаклі прымалі ўдзел вышывальшчыцы фабрыкі мастацкіх вырабаў Ларыса Кавальчук (злева) і Эмілія Янкоўская.

Працоўныя Баранавіч змагаюцца за ажыццяўленне вялікай мэты

Расце завод, растуць людзі

Два гады назад нашаму калектыву было дадзена заданне — не спыняючы выпуску ранейшай прадукцыі, асвоіць вытворчасць аграгатаў да грузавых аўтамабіляў. Гэта было ў той час, калі наша краіна прыступала да ажыццяўлення грандыёзнай сямігодкі.

З вялікім натхненнем працаваў наш калектыв. Кожны імкнуўся ўнесці асабісты ўклад, парадаваць Радзіму высокімі дасягненнямі. З гонарам справіліся рабочыя і інжынеры завода з гэтым даручэннем. У сціслы тэрмін было ўстаноўлена новае абсталяванне, асвоена тэхналогія і пачаўся выпуск аграгатаў да грузавых аўтамабіляў.

Нядаўна здадзены ў эксплуатацыю новы вялікі цэх, пашыраны і іншыя ўчасткі.

Такім чынам, завод у гэтым годзе дасць прадукцыі ў 7,2 раза больш, чым у 1955 годзе. Яшчэ больш значныя перспектывы на бліжэйшыя гады. У 1965 г., апошнім годзе сямігодкі, прадпрыемства будзе выпускаць у два з лішнім раз прадукцыі больш, чым у гэтым годзе, і амаль у 15 разоў больш, чым у 1955 г.

Працягваючы клопаты аб пашырэнні вытворчасці, дзяржава многа ўвагі ўдзяляе паляпшэнню бытавых умоў рабочых. Паспяхова вырашаецца задача забеспячэння кожнай рабочай сям'і добраўпарадкаваным жыллём. За апошнія гады для калектыву завода пабудаваны новыя дамы агульнай плошчай у 2150 квадратных метраў. У гэтым годзе рабочыя атрымаюць яшчэ адзін 34-кватэрны жылы дом. Многія работнікі, выкарыстоўваючы крэдыты дзяржавы, пабудавалі індывідуальныя дамы.

У сваім распараджэнні рабочыя маюць чырвоны куток. Арганізаваны і працуюць розныя гурткі мастацкай самадзейнасці, дукавы аркестр. Есць добра абсталяваная заводская бібліятэка з прасторнай чытальнай залай.

Урад працягвае штодзённыя клопаты аб здароўі працоўных. Штогод дзесяці рабочых выяжджаюць у санаторыі, дамы адпачынку.

Разам з заводам растуць людзі, змяняецца іх лёс. У

1944 годзе прыйшоў на прадпрыемства А. Трысценць, стаў працаваць слесарам. Перадавы рабочы хутка быў прызначаны майстрам, а цяпер А. Трысценць — галоўны механік завода. У тым жа годзе паступіў на працу І. Вашчылка. Трактарыст па спецыяльнасці, ён без адрыву ад вытворчасці скончыў сярэднюю тэхнічную ўстанову і зараз працуе старшым майстрам участка. Міхаіл Казлоўскі прыйшоў на завод з вёскі, стаў працаваць слесарам, адначасова вучыўся ў вярхнішэйшай школе рабочай моладзі. Пасля школы паступіў у Жыровіцкі тэхнікум і ў гэтым годзе скончыў яго. Зараз працуе старшым майстрам.

Нашы рабочыя — гаспадары сваёй краіны, свайго прадпрыемства. Яны ўдзельнічаюць у вырашэнні ўсіх важных пытанняў. Так, П. Марозаўскі выбран дэпутатам гарадскога Савета, а токар Ул. Кузьміч — дэпутатам Вярхоўнага Савета БССР.

Шырокія магчымасці ў нашых рабочых для павышэння кваліфікацыі, адукацыі. Аб гэтым сведчыць той факт, што без адрыву ад вытворчасці многія рабочыя і работніцы вучацца ў завочных і вярхнішэйшых школах, у інстытутах і тэхнікумах.

К. АНИКЕЙЧИК,
дырэктар завода аўтамабільных аграгатаў.

Некалькі лічбаў

25 год таму назад у Баранавічах было ўсяго толькі чатыры бібліятэкі. У гарадской бібліятэцы, якая належала прыватнаму ўласніку, было каля 10 тысяч тамоў кніг. Столькі прыкладна было ў бібліятэцы для дзяржаўных чыноўнікаў. Каля дзвюх тысяч кніг было ў бібліятэцы Рускага добраахвотнага таварыства. Каля 10 тысяч кніг было ў чыгуначнай бібліятэцы. Карыстацца кнігамі можна было толькі за плату.

Цяпер у горадзе працуе больш 20 масавых бібліятэк. Толькі ў адной цэнтральнай гарадской бібліятэцы кніжны фонд складае 90 тысяч тамоў.

К. ГАПАНОВІЧ.

Любоў Канцэвіч, работніца Баранавіцкай швейнай фабрыкі, студэнтка вярхняга тэхнікума лёгкай прамысловасці.

З'езд акрылае

Неяк, абмяркоўваючы Праграму КПСС, сабраліся мы ўсёй сям'ёй. Гаварылі пра будучае. Якім яно будзе, камуністычнае грамадства, як будучы жыць нашы дзеці?

У майго бацькі была вялікая сям'я, а зямлі — кавалак. Вучыць дзяцей не было за што. Пасылалі нас змоладу за статкам хадзіць, чужых кароў панаціць. Калі падраслі, пайшлі на заробкі ў горад.

Іншае жыццё пачалося пасля вызвалення заходніх абласцей Беларусі ад беларускага прыгнёту. Вось ужо больш за 15 год, як я працую на заводзе будаўнічых дэталей. На маіх вачах вырасла гэта прадпрыемства з маленькай саматужнай майстэрні. Па прыемстве новыя цэхі, у якіх устаноўлена выдатнае ачышчальнае абсталяванне.

Цяпер, калі з'езд прыняў цудоўную праграму будовы новага грамадства, наш калектыв працуе з асаблівым уздымам, намнога перавыконваючы план. За добрую працу добры і заробак у нас. Я, напрыклад, кожны месяц прыношу дадому не менш 130—140 рублёў. Нядаўна за поспехі ў рабоце ўзнагароджаны медалем «За працоўную доблесць». На гэтым заводзе я вырас ад простага рабочага да брыгадзіра.

Адкрыта дарога ў радасную будучыню і маім дзецям. Дачка Вера вучыцца ў 10 класе. Зіна паспяхова здала конкурсныя экзамены ў Баранавіцкі тэхнікум лёгкай прамысловасці. Пасля сканчэння гэтай тэхнікума яна думае паступаць у інстытут. Мае пляменнікі скончылі інстытуты, сярэднія спецыяльныя навуцальныя ўстановы і зараз працуюць інжынерамі і настаўнікамі. У нашай краіне чалавек сапраўды стаў гаспадаром свайго лёсу, свайго краіны, усіх тых багаццяў, якія ў ёй ёсць. Цяпер перад намі адкрываюцца яшчэ больш радасныя гарызонты, накіраваныя ХХІІ з'ездам Камуністычнай партыі.

Андрэй ЧУЙКО,
брыгадзір брыгады шчытавых дзвярэй
завода будаўнічых дэталей.

РАЗАМ З МАІМ НАРОДАМ

У Баранавічах, на швейнай фабрыцы, мы пазнаёмліліся з Валянцінай Давыдаўнай Горбік. У 1958 годзе яна разам з усёй сям'ёй вярнулася на Радзіму з Аргенціны.

Аб мінулым Валянціна Давыдаўна гаворыць мала, але аб цяперашнім жыцці расказвае з радасцю.

— Добра нам тут. Усё ёсць: і кватэра, і работа, усё, што трэба чалавеку. Ды што гаварыць, прыходзіць да нас вечарам, самі паглядзіце. Наш адрас: вуліца Леніна, дом № 1, кватэра 115.

Кватэру Горбікаў мы знайшлі адразу, нягледзячы на тое, што ў гэтым велізарным доме 14 пад'ездаў.

Дзверы нам адчыніў невысокі юнак. Ветліва ўсміхаючыся, запрасіў:

— Праходзьце, калі ласка. Мама хутка прыдзе, яна пайшла ў магазін.

Так мы пазнаёмліліся з сынам Валянціны Давыдаўны — Сашам. Хутка да нашай гутаркі далучыліся і яе дачкі — Соня і Роза.

Саша вучыцца ў 10-м класе і захапляецца музыкай.

— Вось мой прыгажун-сябра, — любоўна глядзячы клавійшы акардэона, гаворыць Саша. — Думаю, што ў інстытуце таксама не расстануся з ім.

Саша рыхтуецца паступіць у інстытут замежных моваў. Туды ж хоча пайсці вучыцца і Соня. А пакуль яна працуе на швейнай фабрыцы разам з маці і займаецца ў школе рабочай моладзі ў 10-м класе. І толькі Роза не выйшла сабе спецыяльнасці. Але ў Розы яшчэ многа часу, яна толькі ў 6-м класе.

З магазіна вярнулася Валянціна Давыдаўна. Высокая, яшчэ зусім маладая, яна з парога весела загаварыла:

— Ну, як падабаецца вам наша кватэра? Вось спальня мая і мужа, а вось пакой для дзяцей, гэта сталовая, а паглядзіце, якая светлая кухня. З ваннай і дапаможнымі памяшканнямі наша кватэра займае 95 квадратных метраў. Такую ў Аргенціне могуць мець толькі багаці. А тут у ёй жывём мы, простыя рабочыя. Платім за яе каля трох з палавінай працэнтаў заробку сям'і. Кватэрная плата не адбіваецца на нашым сямейным бюджэце. Мы купілі тэлевізар, пральную машыну, як бачыце, добрую мэблю, а зараз хочам набыць халадзільнік. У Аргенціне мы не змаглі б усё гэта купіць, таму што значная частка заробку трацілася на кватэру. Я б вельмі хацела, каб аб гэтых падліках ведалі мае аргенцінскія сябры.

Аргенцінскія сябры не забываюць Горбікаў і зараз. Гаспадыня прачытала нам адно з пісем. У ім адна думка: як бы хутчэй вярнуцца на Радзіму, набыць тое шчасце, якое столькі год шукалі і не знайшлі на чужыне.

Складваючы пісьмо, Валянціна Давыдаўна сказала:

— На чужой зямлі шчасця не знойдзеш. Шчасце — гэта быць разам са сваім народам, ісці ў адным з ім страі, будаваць сваімі рукамі светлае будучае. Вось гэта сапраўднае шчасце.

С. БЕНЕНСОН.

НА ЗДЫМКУ: Валянціна ГОРБІК з мужам і дзецьмі.

1. Добры дзень, зямля кустанайская!

Многія нашы землякі ў пісьмах у рэдакцыю прасілі расказаць на старонках газеты аб тым, як жывуць і працуюць савецкія людзі, у тым ліку і беларусы, на цалінных землях. Выконваючы іх просьбу, рэдакцыя паслала ў Цалінны край свайго карэспандэнта. З гэтага нумару мы пачынаем друкаваць яго пісьмы з цаліны.

Цягнік ідзе на Усход

Мы едем ужо двое сутак. Поезд Масква—Кустанай імчыцца праз башкірскія стэпы і адгор'і паўднёвага Урала на цаліну—зямлю, якая з'яўляецца явай, але стала ўжо і легендай...

У купэ нас чацвёра. Гэта гадоўны інжынер аднаго з кустанайскіх зернесаўгасаў; маладая жанчына, спецыяліст па халадзільнаму абсталяванню, ёй прадстаіць працаваць на магутным мясакамбінаце, які будзеца ў Кустанай; нейкі хлапец з абветраным тварам, ён амаль усю дарогу не злазіць з верхняй полкі, то спіць, то моўчкі глядзіць у акно, і я.

Вось ужо і Палятаева, вялікі чыгуначны вузел на паўднёвым Урале. Яшчэ адна ноч — і мы будзем на цаліне. І таму, вядома, усе нашы размовы — аб Цалінным краі. Праўдзівей кажучы, расказвае інжынер, а мы слухаем.

— Цаліна — гэта край незлічона багаты. Калі Камуністычная партыя ўзяла савецкі народ на асваенне цалінных і абложных зямель, у Кустанайскія і іншыя вобласці Цаліннага краю сталі прыязджаць дзесяткі тысяч савецкіх патрыётаў з Расійскай Федэрацыі, Украіны, Беларусі і іншых рэспублік. Дзяржава накіравала сюды велізарную колькасць трактараў, камбайнаў і іншых сельскагаспадарчых машын, многа рознага абсталявання, будаўнічых матэрыялаў. У складаных умовах глухога неабжытага стэпу давялося працаваць першым наваёдам. Яны жылі ў палатках і вагончыках і адначасова вялі будаўніцтва. За кароткі тэрмін аблічча стэпу зусім змянілася. Там, дзе раней ніколі не ступала нага чалавека, дзе можна было праехаць многія дзесяткі кіламетраў, не сустраўшы жыцця, з'явіліся прыгожыя, добраўпарадкаваныя гарадкі — сялібы буйных новых саўгасаў, раскінуліся неабсяжныя масівы апрацаваных палёў.

— Вялікія справы патрабуюць мужных, стойкіх характараў, — працягвае інжынер, — і таму ў цалінных саўгасах склаліся моцныя згуртаваныя калектывы, здольныя паспяхова вырашаць тыя велізарныя задачы, якія партыя паставіла перад пакарыцелямі цаліны.

Наш чацвёрта пасажыр пытае з полкі:

— А як там... наогул жыццё?

— Жыццё як жыццё, — адказвае інжынер. — А чаму гэта вас цікавіць?

— Бачыце, — адказвае хлапец неахвотна, — мяне аднава-

Многія выпускнікі Беларускага політэхнічнага інстытута выказалі жаданне паехаць працаваць на новабудулі Сібіры і Далёкага Усхода. Аб гэтым у дні работы XXII з'езда КПСС яны тэлеграфавалі прэзідыуму з'езда. На здымку: сакратар камітэта Г. Фомінаў гутарыць са студэнтамі гідратэхнічнага факультэта, якія вырашылі паехаць у Сібір і на Далёкі Усход.

Пісьмы з цаліны

гадоў, і побач двух-і трохпавярховыя новыя дамы, тэлевізійная мачта, вялікія магазіны, самалёты «ІЛ-14» над Кустанаем. Горад няспынна будзеца. Тут вельмі многа грузавых аўтамабіляў з блізкіх і далёкіх саўгасаў — праз горад праходзіць рад цалінных аўтаатрас. Дужыя хлопцы ў кашушках і валёнках з нейкай зухаватасцю трымаюць руль грузавіка, ведучы сваю машыну ў глыбінныя стэпы вобласці.

Але вось я, уладкаваўшыся ў старэнкай гасцініцы горада (новая гасцініца, вялікая, прыгожая, вось-вось павінна ўступіць у строй), іду ў абласны аддзел па арганізацыю набору рабочай сілы. Мяне цікавіць тыя саўгасы, у якіх жывуць і працуюць перасяленцы з Беларусі.

Работнікі аддзела — людзі практычныя, менш за ўсё схільныя да гучных фраз аб гераічных справах былых перасяленцаў, аб той велізарнай працы, якую ўклалі ў асваенне цаліны рускія, беларусы, украінцы. Яны вядуць гутарку мовай лічбаў і фактаў, расказваючы аб тым, якую дапамогу аказвала дзяржава ўсім тым, хто выказаў жаданне паехаць на цаліну, як уладкаваліся перасяленцы, у прыватнасці беларусы, на новым месцы і як заможна яны жывуць цяпер.

Але перш за ўсё яны прыводзяць некаторыя цікавыя даныя аб самой вобласці.

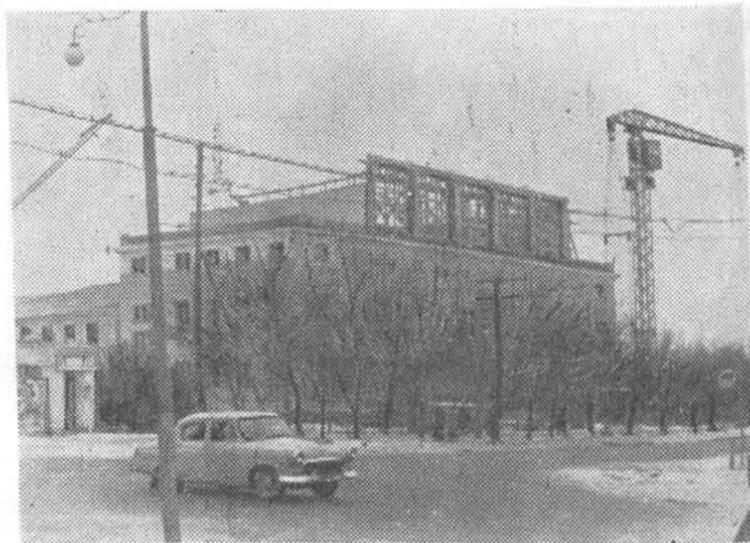
Цудоуны край

Памерам Кустанайская вобласць амаль такая ж, як Беларусь, а насельніцтва ў ёй у дзесяць разоў менш, чым у нашай рэспубліцы. Пераважаючы ландшафт — раўніна, але ёсць і ласы, пераважна на поўначы і паўночным усходзе вобласці. 26 рэк, больш за тысячу азёр. Вельмі разнастайны жывёльны свет. Клімат здаровы, рэзка кантынентальны з марознай зімой і гарачым летам. У вобласці 16 337 тысяч гектараў сельскагаспадарчых угоддзяў, з іх звыш 6 мільянаў гектараў ворыўнай зямлі.

— У асваенні цалінных зямель вялікі ўдзел прыняла і беларуская моладзь, — гаворыць загадчык аддзела П. Рэшміт. — Па камсамольскіх пуцёчках з дапамогай аддзелаў арганізацыі набору пры выкананні Саветаў беларусы ехалі ў ствараемыя саўгасы, папаўнялі старыя саўгасы і калгасы. Пры гэтым яны атрымлівалі значныя ільготы, якія дазвалялі ім перасяляцца без якіх-небудзь затрат: ім аплачвалася дарога, перавозка груза, выдавалася немалая грашовая дапамога. Іх адразу ж размяшчалі па кватэрах, забяспечвалі прадуктамі харчавання, палівам і работай.

І беларусы дружна прымаліся за справу. Вось Вячаслаў Шаблінскі, трактарыст па прафесіі, уладжэнец вёскі Новікі Ашмянскага раёна Гродзенскай вобласці. На Кустанайшчыну прыехаў з Савецкай Арміі, адслужыўшы свой тэрмін, і пасяліўся ў Краснадонскім саўгасе Урыцкага раёна. Спачатку працаваў трактарыстам, потым яго прызначылі брыгадзірам. Брыгада вырастала высокі ўраджай збожжавых, і Шаблінскі быў узнагароджаны ордэнам Працоўнага Чырвонага Сцяга. Затым яго прызначылі ўпраўляючым сёмым аддзяленнем саўгаса, за выдатную работу ён атрымаў прэмію — матацыкл з каласкай. Шаблінскі абзавёўся сям'ёй, пабудоваў свой прасторны дом.

Т. Н. Жылкевіч прыехаў у Кустанайскую вобласць з Барысаўскага раёна Мінскай вобласці і пасяліўся ў калгасе імя Энгельса Кустанайскага раёна. Сям'я — 9 чалавек, з іх

Кустанай у рыштваннях новабудулёўля.

чацвёра дзяцей. Глава сям'і стаў цесляром, старэйшы сын Вячаслаў уладкаваўся трактарыстам, дзве дачкі — Ганна і Людміла — працуюць даяркамі, а зяць, муж Людмілы, — шафёр. Дзеці вучацца ў школе. Жыве сям'я добра, мясячны даход — больш за чатырыста рублёў. У першы ж год пасля прыезду Жылкевічы пабудавалі вялікі шлакаблочны дом, маюць у асабістым карыстанні дзве каровы, тры свінні, многа птушкі. Цімафей Мікалаевіч пасадзіў ля свайго дому 16 яблынь, яны прыняліся і добра растуць. І калі Жылкевіч выказвае сваё вялікае задавальненне тым, што пераехаў на Кустанайшчыну, яму нельга не верыць.

Загадчык аддзела аргнабора прыводзіць многа іншых фактаў. Так, у саўгасе «Тагільскі камсамалец» толькі за адзін год пабудавалі свае дамы 80 сем'яў беларусаў. Ва Урыцкім раёне толькі за 1960 год было пабудавана для перасяленцаў 1 300 дамоў. У раёне 11 саўгасаў — значыць, у кожным з іх у сярэднім было пабудавана больш за 100 дамоў.

Саўгас «Сіланцёўскі», што ў 40 кіламетрах ад Кустаная, мае 72 тысячы гектараў зямлі, з іх 42 тысячы ворыўнай. Вясной 1958 года сюды прыехалі 57 сем'яў, у тым ліку 16 сем'яў з калгаса імя Гастэлы Мінскай вобласці. Іх адразу ж забяспечылі харчаваннем, кожная сям'я атрымала асобны дом. Зараз усе былыя перасяленцы добра ўладкаваны.

Другі год жывуць муж і жонка Жукоўскія ў саўгасе імя Чайкоўскага Джэтыгарынскага раёна Кустанайскай вобласці. Яны прыехалі на цаліну з вёскі Вярэнькі Загацкага сельсавета Пастаўскага раёна. Сам Жукоўскі працуе кавалём і зарабляе 170—180 рублёў у месяц. Сям'я мае сідзібу і добрую кватэру. За першы год жыцця на новым месцы купілі на заробленыя грошы матацыкл і радыё. Ёсць карова, свінні, куры, качкі.

У саўгасе адкрыты дзіцячы сад і яслі, працуюць два магазіны, сталовая і пякарня. У клубе кожны дзень кіно. Увесь саўгас электрыфікаваны. Жукоўскія рады, што перасяліліся ў такое добрае месца.

Хадакі

Затым мне расказваюць аб «хадаках». Як ні дзіўна, але гэты тэрмін, аказваецца, яшчэ бытуе, хоць і ў некалькі нечаканым сэнсе. У які-небудзь з вечароў, дзе-небудзь на Нясвіжчыне або Мядзельшчыне ў дом да калгаснікаў прыходзіць раённы ўпаўнаважаны па перасяленню і арганізацыю набору рабочай сілы, пачынае расказваць аб яшчэ неабжытых мясцінах і прапануе паехаць туды жыць і працаваць. Сяляне вырашаюць паслаць свайго прадстаўніка ў гэтыя мясціны,

каб ён паглядзеў, як на самай справе ўладкоўваюцца перасяленцы на цаліне — у Алтайскім краі або ў Сібіры. І «хадакі» едуць, глядзяць, потым расказваюць аднавяскоўцам пра бачанае.

Пабываў у Кустанайскай вобласці і Аляксандр Юльянавіч Салавей з Нясвіжскага раёна. Потым ён расказваў: «Я ўбачыў ужо абжыты край з моцнымі гаспадаркамі і хутка растучай прамысловасцю. Людзі добра ўладкаваліся, жывуць заможна, але рабочых рук тут яшчэ мала».

У ліпені 1958 года яго зямляк Н. А. Каменка перасяліўся ў Кустанайскую вобласць з вёскі Бузуны Нясвіжскага раёна. Цяпер ён працуе трактарыстам у саўгасе, жыве ва ўласным доме, добра зарабляе, мае вялікую гаспадарку — карову, цялушку, свінаматку, два падсвінкі, сем парасят, дзве авечкі, каля паўсотні курэй.

А ў Мендзгарынскім раёне пабывалі два «хадакі» з Маладзечаншчыны — П. М. Плакса і Г. В. Рубацкі. Яны таксама ўбачылі многа цікавага і ў хуткім часе пераехалі жыць у Кустанайскую вобласць.

Я ўспамінаю дарожную сустрэчу — хлапца з абветраным тварам і расказваю аб ім Рэшміту.

— А ён быў тут поўгадзіны назад. Мы яму паралілі паехаць у Аляксандраўскі саўгас. Там вельмі людзі патрэбны.

І яшчэ пра аднаго чалавека расказаў мне ў аддзеле перасялення. Ягора Пілпавіча Вішняў, бо, як кажучы, на руках чацвёра дзяцей, а хто ведае, як там, на цаліне, павернеца справа. Потым вырашыў паеду! А ў канцы верасня ён пераехаў у саўгас «Федароўскі» Жаркульскага раёна. Яму адразу ж далі трохпакетную кватэру. Сам ён з семнаццацігадовым сынам пайшоў працаваць у слясарную майстэрню. Зарабляюць яны ў месяц каля 200 рублёў, а гэтага зусім дастаткова.

Але на ўсё тое, аб чым я даведаўся ад работнікаў аддзела, трэба паглядзець сваімі вачыма. Аказваецца, больш за ўсё беларусаў жыве ў Барвінаўскім, Мінскім, Аляксандраўскім, Паўлаўскім саўгасах. У той жа дзень я на падарожнай машыне ўжо ехаў у Паўлаўскі зернесаўгас, адзін з найбольш аддаленых саўгасаў вобласці.

В. ШАЦІЛА.

Цалінны край, лістапад.

НАШ АДРАС

Мінск, Ленінскі праспект, 77. Дом друку, пакой № 20. Для пісьмаў: Мінск, паштовае акно № 14.

РЕДАКЦЫЙНАЯ КАЛЕГІЯ.